

มหาปุชฌีณาจารย์ (๑)

ปฐา จ ปุชฌียาน์ เอตมมมงคลมุตตมัม
การบูชาปฐฌีณบุคคลทั้งหลาย นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

มหาปูชนียาจารย์ (๑)

๑๓๒

“ธรรมกาย”เป็นแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา ถ้าเข้าถึงได้ เราจะเป็นพุทธศาสนิกชนที่สมบูรณ์ และจะได้รับอานิสงส์ใหญ่ ไม่ว่าเราจะทำความดีเพียงเล็กน้อย ปานกลาง หรือว่ายิ่งใหญ่ก็ตาม มหากุศลจะบังเกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการทำความดี เพราะพระธรรมกายเป็นต้นแหล่งแห่งความบริสุทธิ์ จึงสามารถรองรับบุญกุศลได้อย่างดีเยี่ยม เพราะฉะนั้นการได้เข้าถึงพระธรรมกาย จะทำให้ชีวิตของเราก้าวไปสู่ความสมบูรณ์ได้ ในที่สุดเราจึงควรปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงธรรมกันทุกๆ คน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน มงคลสูตร ว่า

“ปฐา จ ปุชนียานํ เอตมมมงคลมุตตมํ

การบูชาปฐนียบุคคลทั้งหลาย นี่เป็นมงคลอันสูงสุด”

เคยมีคำพยากรณ์มาตั้งแต่สมัยอยุธยา ขณะนี้ได้จารึกไว้ในหนังสือเก่า เขาเขียนไว้อย่างนี้ว่า “จะมีพระเถระจากสุพรรณบุรี เกิดในยุคธรรมิกมหาราช จะค้นคว้าวิชาหนึ่งในทางพระพุทธศาสนา และจะเผยแผ่ไปยังนานาชาติ ชาวต่างประเทศจะมาศึกษา แล้วโลกจะมีสันติสุขที่แท้จริง พระเถระรูปนี้จะมีลูกศิษย์ที่ได้อภิญาทั้งหญิงและชาย เวลาที่ท่านรับแขก ลูกศิษย์ที่ได้วิชานั้น จะนั่งอยู่ใกล้ๆ พระเถระรูปนี้จะมีศิษย์เป็นพระสังฆราชา และต่อมาจะได้เผยแผ่วิชานี้ ในยุคของธรรมิกมหาราชซึ่งเป็น

มหาปูชนียาจารย์ (๑)

๑๓๓

คนไทยแต่ไปเกิดในต่างประเทศ”

นี่ท่านว่าอย่างนี้ สรุปร่างๆ คือว่า จะมีพระเถระจาก
สุพรรณบุรี ค้นพบวิชาธรรมกาย และวิชานี้ ต่อไปจะแผ่ขยาย
ไปทั่วโลก ชาวโลกจะมาศึกษา แล้วจะได้รับความร่มเย็นเป็นสุข
พระเถระท่านนี้ จะมีลูกศิษย์ได้ธรรมกาย และลูกศิษย์ท่านที่
เป็นสังฆราชก็คือสมเด็จพระปาวดโพธิ์ เป็นอย่างนั้นจริงๆ จะ
เผยแผ่วิชานี้ในยุคธรรมิกมหาราช คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน พระองค์เสด็จพระราชสมภพที่อเมริกา
มลรัฐแมสซาชูเซตส์ นี่เป็นคำพยากรณ์ตั้งแต่สมัยอยุธยา
เป็นเรื่องที่ผู้มีรู้มีญาณได้พยากรณ์เอาไว้

***หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ** ท่านเกิดที่จังหวัด
สุพรรณบุรี ท่านเกิดมาเพื่อยังประโยชน์สุขให้แก่ชาวโลก โดย
มุ่งไปจัดต้นเหตุแห่งทุกข์ เมื่อนึกถึงหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ขึ้นมา
ที่ไร ทำให้เกิดกำลังใจ เกิดมหาปีติขึ้นมาอย่างท่วมท้น ถึงกับ
ขนลุกชูชัน เพราะรู้สึกว่าเป็นบุญลาภของเรา ที่ได้ต้นแบบของ
ยอดนักสร้างบารมี ผู้จะรื้อสัตว์ชนสัตว์ไปสู่ฝั่งพระนิพพาน
พอท่านเข้าถึงวิชาธรรมกาย และรู้เรื่องราวของชีวิต ท่านก็

*พระมงคลเทพมุนี ประวัติหลวงปู่วัดปากน้ำ และคู่มือสมาธิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณ (๑)

๑๓๔

มุ่งที่จะปราบมารอย่างเดียว ไม่รอนแรม ไปจำพรรษาที่อื่นเลย
ทุ่มเททั้งชีวิตเพื่อปฏิบัติธรรม ชนิดยอมตายไม่ยอมแพ้กัน

ฉะนั้น พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัด-
ปากน้ำ ภาษีเจริญ จึงเป็นมหาปูชนียาจารย์ที่หาได้ยากในโลกนี้
และการค้นพบวิชาธรรมกาย เป็นความปลื้มปิติของเหล่า
ศิษยานุศิษย์ที่ได้มาศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นความรู้อันนำ
ไปสู่การรู้แจ้งเห็นจริงนี้ ดังชีวประวัติบุคคลสำคัญของมวล-
มนุษยชาติท่านนี้อย่างย่อๆ ให้พวกเราทั้งหลายได้รับทราบ
กันเอาไว้

หลวงปู่วัดปากน้ำ มีชื่อจริงว่า สด นามสกุล มีแก้วน้อย
เกิดเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๒๗ ตรงกับ วันแรม
๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ณ หมู่บ้านฝั่งตรงข้ามวัดสองพี่น้อง
อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี โยมพ่อของท่านชื่อเงิน
โยมมารดาชื่อสุดใจ ตระกูลของท่านเป็นตระกูลคหบดีใน
คลองสองพี่น้อง ทำการซื้อขายข้าวทั่วทั้งอำเภอสองพี่น้อง
และอำเภอใกล้เคียง ท่านเป็นลูกคนที่สองของครอบครัว มีพี่สาว
หนึ่งคน ชื่อดา น้องชายสามคน ชื่อใส ชื่อผูก และชื่อสำรวย

หลวงปู่ท่านเล่าเรื่องในวัยเด็กของท่านว่า สมัยที่ท่าน
เป็นเด็กเล็กๆ ยังไม่อดนม โยมแม่เอาท่านใส่เปลไว้ที่บ้าน แล้วก็

มหาวิทยาลัยบูรพา (๑)

๑๓๕

เอาข้าวเย็นปั้นเป็นก้อน ใส่ปากให้ท่านดูดกันหิว จากนั้นโยมแม่จึงออกไปค้าขาย ท่านก็สอนตัวเองว่า “เออ ตอนนี้เราอย่าเพิ่งหิวเลยนะ อย่าไปกวนแม่ เราดูดข้าวแทนไปก่อน” ทำให้โยมแม่ของท่านไม่ลำบากในการเลี้ยงดูท่านเลย

ตอนเล็กๆ ท่านเป็นเด็กน่ารัก ทั้งอ้วนทั้งขาว ไปบ้านไหนเขาก็ขอรุ่ม เป็นที่รักของทุกคน สมัยที่ท่านยังพูดไม่ค่อยได้ ท่านอยากรู้ว่าเวลาคนโกหกเขาทำกันอย่างไร ตอนกลางคืนมีพี่เลี้ยงมาอุ้มท่านใส่เฝือก ท่านก็เข้าไปที่ดวงจันทร์บนฟ้า พร้อมกับส่งเสียงร้องตามประสาเด็ก พี่เลี้ยงก็พูดว่า “อ้อ จะเอาพระจันทร์เหรอ เดี่ยวจะเอามาให้” ท่านจึงรู้ว่าเขาโกหกกันอย่างนี้เอง

หลวงปู่ดปากน้ำฯ ท่านไม่เหมือนเด็กทั่วไป เวลาใจสบายท่านจะร้องเพลง และมักจะร้องเพลงที่วนเวียนเกี่ยวกับพระนิพพาน เช่นท่านร้องว่า

“เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
อ้ายที่อยากมันก็หลอก อ้ายที่หยอกมันก็ลวง ทำให้จิตเป็นห่วง
เป็นใย เลิกอยากลาหยอก รีบออกจากกาม เดินตามขันธุ์สาม
ร้อยไป เสร็จกิจสืบท ไม่ตกกันดาร เรียกว่านิพพานก็ได้”

เมื่อท่านอายุได้ ๑๔ ปี โยมพ่อก็ถึงแก่กรรม ท่านจึงได้ไปช่วยดูแลการค้าข้าวแทน ภารกิจใหม่ของท่าน คือ ล่องเรือ

มหาปุณนิยาจารย์ (๑)

๑๓๖

คำข่าวระหว่างสองพี่น้องกับกรุงเทพฯ เดือนละ ๒-๓ ครั้ง ในระหว่างทำการค้า ท่านได้รับการยอมรับนับถือจากทุกคน เพราะเป็นคนขยัน ท่านทำการค้าขาย เลี้ยงโยมแม่และสมาชิก ในครอบครัวเรื่อยมา จนอายุย่างเข้า ๑๙ ปี วันหนึ่ง ขณะที่ ท่านนำเรือเปล่ากลับบ้าน จำเป็นต้องลัดผ่านคลองเล็กๆ ที่ ชาวบ้านเรียกว่า “คลองบางอีแพ่น” อยู่เขตอำเภอนครชัยศรี ซึ่งสมัยนั้นเปลี่ยวมาก เรือค้าขายที่ผ่านไปมามักถูกปล้นอยู่บ่อยๆ ท่านเล่าว่า “อ้ายน้ำก็เขี้ยว อ้ายคลองก็เล็ก อ้ายโจรก็ร้าย”

คราวนั้น เรือของท่านผ่านเข้าไปในคลองนี้เพียงลำเดียว ลักครู่หนึ่งสัญชาติญาณ แห่งความกลัวก็เกิดขึ้น ทำให้คิดจะเอา ตัวรอด จึงเปลี่ยนเอาลูกเรือมาถือท้ายแทน เพราะธรรมดาเมื่อ โจรปล้น จะทำร้ายผู้ถือท้ายเรือซึ่งเป็นเจ้าของก่อน ถ้าท่านไป อยู่ทางหัวเรือ ก็มีโอกาสดื้อสู้ได้ง่าย ท่านจึงเปลี่ยนไปอยู่หัวเรือ พร้อมกับปืนยาวที่บรรจุกระสุนไว้ ๘ นัด ขณะที่เรือแล่นเข้าสู่ที่ เปลี่ยวมากขึ้นทุกทีๆ ท่านก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า

คนพวกนี้ เราจ้างเขาคนละ ๑๑-๑๒ บาทเท่านั้น ส่วน เราเป็นเจ้าของทั้งเรือทั้งทรัพย์ จะโยนความตายไปให้ลูกจ้างก่อน ดูจะเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์มากเกินไป ทำอย่างนี้ไม่ถูกไม่สมควร ทรัพย์ก็ของเรา เรือก็ของเรา เราสมควรที่จะตายก่อน เมื่อมี ภัยมาถึงเขาจะได้หนีเอาตัวรอดไปเลี้ยงลูกเลี้ยงเมียของเขาได้อีก

มหาวิทยาลัยบูรพา (๑)

๑๓๖

เมื่อตกลงใจเช่นนั้น ท่านจึงเรียกลูกเรือให้มาถ่อเรือแทน ส่วนท่านก็กลับไปถือท้ายเรือตามเดิม ยอมเสี่ยงตายแต่เพียงผู้เดียว พอผ่านจุดอันตรายมาได้ ท่านก็เกิดธรรมสังเวชขึ้นว่า

เราผ่านพ้นอันตรายมาได้แล้ว เป็นบุญแท้ๆ การหาเงินหาทองเป็นเรื่องลำบากเสียจริงๆ ต้องอาบเหงื่อต่างน้ำ พ่อของเราก็กินมาอย่างนี้ เงินทองที่หามาได้ทั้งหมดนี้ ต่างคนต่างก็หา ไม่มีเวลาหยุดเลย ถ้าใครไม่รีบหาไว้ให้มันมี ก็เป็นคนต่ำคนเลว ไม่มีใครนับหน้าถือตาสมาคมด้วย มาจนบัดนี้ บรรพบุรุษของเรา ก็ตายไปหมดแล้ว แม้เราก็ต้องตายเหมือนกัน เราจะมัวแสวงหาทรัพย์อยู่ทำไม ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้

ท่านคิดถึงแต่เรื่องความตายอยู่ลึกลับครุ่นหนึ่ง แล้วก็จุตูปบุชาพระ พร้อมกับอธิษฐานว่า “ขออย่าให้ข้าพเจ้าตายเสียก่อน ขอให้ได้บวชก่อน เมื่อบวชแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ลาสิกขา ขอบวชไปจนตลอดชีวิต”

นี่ท่านคิดอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านสอนตัวเองได้ เพราะเห็นทุกข์ เห็นโทษในการครองเรือน จึงคิดจะหาทางหลุดพ้นให้กับตัวเอง แสดงว่าบุญในตัวของท่านมีมาก จึงคิดที่จะหลุดพ้นอย่างเดียว ไม่คิดเรื่องแต่งงานหรือมีครอบครัวเลย ความคิดที่ยิ่งใหญ่ คือคิดที่จะพ้นจากทุกข์ในสังสารวัฏ

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณ (๑)

๑๓๘

พวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์ของท่าน ก็ควรดำเนินตาม
เยี่ยงอย่างท่าน คือคิดที่จะแสวงหาทางพ้นทุกข์ แสวงหา
พระนิพพาน แล้วก็มุ่งชำระกาย วาจา ใจ ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์
ตามท่านไปด้วย ฉะนั้นให้หมั่นทำใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระ-
ธรรมกายกันได้ ในครั้งต่อไปจะได้นำเกร็ดประวัติชีวิตของ
ท่าน มาเล่าให้ทุกท่านได้รับทราบกันอีก จะได้มีกำลังใจในการ
ทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

